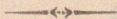

Прѣдговоръ.

Току що изтеклото се лѣто бѣ честито лѣто изобщо за славянството и особно за югославянството: то бѣше, може да се каже, *югославянско лѣто*.

Съборитѣ на югославянски учители въ Загребъ и София, съборитѣ на югославян. книжовници и публицисти и на югославянскитѣ студенти и югославянската изложба въ София, съборътъ на всеславянскигѣ соколи пакъ въ Загребъ, — това сж редъ тържества, каквито славянството рѣдко до сега е тържествувало. . .

Тѣзи тържества, тѣй разнообразни на видъ, но тѣй еднакви по цѣль, сж знаменателни.

Тѣ сж знакъ, че идеята за взаимно опознаване и сближение на югославянитѣ на културна почва е обхванало тѣй здраво умозетѣ на всички южни славяни, че всички: и учители и ученици, и книжовници и публицисти, и художници и гимнастици — всички бързатъ да допринесатъ кой както може за осществяване на тая хубава, възвишена, спасителна идея. Югославянскитѣ учители си даватъ дума да напомнятъ винаги на своитѣ ученици, че има едно славянско обединение, къмъ което трѣбва да се стрѣмиме всички; югославянскитѣ ученици вече говорятъ за една бъдаща балканска или югославянска конференция; югославянскитѣ книжовници и публицисти основаватъ съюзъ за сближение на културна почва, за обмѣна на мисли върху напрѣдка на